

Püspökválasztás utolsó kérdések

Mi volt a legmeghatározóbb élményed a jelöléstől a szavazásig?

A fórumok nagyon sokat jelentettek számomra. Testvéri légkörük, az együtt gondolkodás eredményei velem maradnak. Tamás teológusi megnyilvánulási, szépirodalmi vénája, György kristálytisza meglátásai, pontos mondatai, Péter evangéliumi megközelítése, és az a könnyedség, amibe még egy kis jóízű humor is belefért, Olivér lelkesége, az imádság fontosságáról szóló megnyilvánulásai, vagy Ágnes energikus, mosolygós szavai, egyetemről hozott példái. Ezt azért tartom fontosnak leírni, mert tőlük ugyanezt a testvéri hozzáállást, elfogadást éreztem az irányomba. Nagy szeretettel és tisztelettel gondolok rájuk, mindannyiukban látok olyan készségeket, tudást, tapasztalatot, ami miatt felnézek rájuk egyen-egyenként. Őszintén el kell mondanom, magam eléggé nehéz érzésekkel indultam el a jelöltség útján, voltak olyan félelmeim, hogy a sok jelölt miatt nagyon nehéz dolga lesz a választóknak, ez nagyon meg fogja terhelni a választási folyamatot. Végül ez másként lett, a sok jelölt mintha egy közösséggé formálódott volna és az, ahogyan végig jártuk ezt az utat, ahogyan együtt gondolkoztunk, kifelé is nagyon jó üzenettel bírt. Ezt már az évkezdő lelkeszkonferencián is sokan megfogalmazták, hogy nem egymással vetélkedő jelölteket látnak maguk előtt, hanem szolgatársakat, akik együtt gondolkodnak egyházunk jelenén, jövőjén és annak kérdésein.

Mely témák voltak azok, amelyek a bemutatkozó beszélgetéshez, programodhoz képest formálódtak benned?

Maguk a pódiumbeszélgetések alkalmai, - hogy egyházunk megteremtette ennek feltételeit -, megmutatta, milyen fontos szerepe van az ilyen „minőségi időnek” az életünkben, a szolgálatunkban. Időt kell szánnunk egymásra akkor is, ha ez nagy áldozatot jelent rohanó világunkban. Igaz ez akkor is, ha lelkészek pásztorolására, gyülekezeti kérdésekre gondolok. A másik félnek érezni kell az elfogadást, a megérteni akarást, a jó szándékot ahhoz, hogy azután közösen találjunk megoldást problémás helyzetekre. Fontos rászánni az időt, megteremteni azokat az alkalmakat, ahol ez a kölcsönös megismerés van a középpontban, ahol a kölcsönös bizalom erősödhet. Ha tehát valamit tovább vinnék a fórumok eredményeiből, akkor ennek a légkörét, azt a módot, ahogyan egymás felé fordultunk. Ha egyházunkban ez a bizalom, egymás felé való nyitottság, megérteni akarás lenne mindennek a kiindulási pontja, úgy hiszem, sok esetben gyorsabban és könnyebben oldanánk meg problémás helyzeteket. Be kell vallanunk, mi magunk is sokszor beleesünk abba a hibába, hogy egy-két benyomás alapján beskatulyázzuk egymást. Elfogadás, tisztelet nélkül nem hiszem, hogy lehet eredményesen nézeteltérést kezelni. Ahhoz, hogy egy vezető felé bárkinek bizalma legyen, kell, hogy érezze, hogy őrá így, partnerként tekintenek.

Mit tartasz legfontosabb célkitűzésednek a püspöki programodban?

Programomban számos konkrét tervet, javaslatot felvetettem. Tovább kell erősítenünk a lelkeszi hivatásgondozás, támogatás rendszerét, hogy ezen keresztül megadjuk a megújulás lehetőségét a kollégáknak. A közelmúltban hallottam arról, hogy egy kötelező feladat, a szupervízió után, önszerveződő módon újra összejöttek a lelkeszkollégák. Nagyon sokat

jelentett számukra a találkozások során megtapasztalt őszinteség, egymás felé fordulás. Immár nem azért találkoztak, mert ezt a Lelkeszi életpályamodell „előírta” nekik, hanem mert igényük volt erre. Fontos lenne az ilyen és ehhez hasonló aktivitás támogatása, az ebben való motiválás, hogy váljunk ilyen módon is egymás társaivá, támaszává a szolgálatban.

Úgy hiszem, kairosza van annak is, hogy a konfirmáció kérdésével foglalkozzunk, miként tudunk lelkiekben gazdag, megerősítő alkalmat adni fiataljainknak. A velük való foglalkozás nem kis erőfeszítést jelent gyülekezeti szinten sem, bizony sok áldozatot igényel nemcsak a lelkésztől, de a helyi közösségtől is. Nagyon hálás vagyok a budahegyvidéki presbitériumnak azért, mert ebben lelkészei mellett állt, s például a finn vagy német konfirmandus útjainkat anyagilag is nagyon komoly mértékben támogatta. Magam ezt a tudatosságot, ennek a kiemelt feladatát fontosnak tartom egyházkerületi szinten is. Nyáron Szélrózsa találkozó lesz Sopronban, elkötelezett vagyok abban, hogy erre a lehetőségre minél több gyülekezet és lelkész figyelmét felhívjam, hogy minél többen együtt lehessünk ezen a lelki és közösségi életet erősítő programon!

Köszönöm mindazon gyülekezetek, presbitériumok szavazatát, akik támogattak, kérem őket, hogy ezután is hordozzák imádságban a püspökválasztás folyamatát!

Keczkó Pál

Tisztelt Egyházkerületi Elnökség! Tisztelt Lelkész és Presbiter Testvérek! Kedves Testvérek!

Teológiai tanulmányaim és lelkeszi szolgálatom egész eddigi ideje alatt Isten vezetését éltem meg abban, hogy evangélikus keresztény lehetek, és evangélikus egyházunkban kaptam elhívást a lelkeszi szolgálatra. Istentől kapott talentumaimmal igyekszem mindig azokat az utakat keresni, amelyek erősítik az evangélium hirdetésének szolgálatát – a gyülekezetekben és a lelkeszi szolgálatra való felkészítésben is.

Meglepett és megtisztelő volt számomra, amikor megtudtam, hogy jelöléseket kaptam a püspöki szolgálatra. Úgy éreztem, Isten új kihívások elé állít. Izgalmas feladat volt evangélikus egyházunk életét és szolgálatát rendszerezetten áttekinteni, terveket megfogalmazni, és jelölttársaimmal együtt a fórumbeszélgetéseken hitünkéről és jövőképünkéről számot adni.

Testvéri, támogató, baráti közösség

Testvéri, támogató és baráti közösségként éltem meg a püspökválasztás folyamatát – olyan lelkeszttestvérekkel, akikkel közös szolgálatok, ifjúsági konferenciák és a lelkeszképzés feladatai eddig is összekötöttek bennünket. A fórumbeszélgetések és az első szavazási forduló eredményei sem változtattak azon a meggyőződésemen, hogy a legfontosabb: tiszteljük, támogassuk egymást, és szeretetben végezzük szolgálatunkat.

Egyházunk rendje szerint a gyülekezeti presbitériumok szavazatai döntenek el, ki legyen egyházkerületünk és egyházunk következő püspöke. Ebben a demokratikus folyamatban látnunk kell, hogy Isten munkálkodásának eszközei mindazok, akik szavazatukkal meghatározzák a választás eredményét. Már most hálával a szívemben köszönöm mindazok eddigi és jövőbeni szavazatait, akik imádságban és közös gondolkodásban velem tartanak egyházunk bizonyosságtételének erősítéséért. Kérem Isten Szentlelkét, hogy munkálkodjon közöttünk, és segítse, hogy Jézus Krisztus életeteket formáló és megmentő jó híre minél több emberhez eljuthasson – a következő püspök szolgálata által is.

Életközeli szolgálat: nyitottság, átláthatóság, bátor kiállás

Püspökjelölti programom központi üzenete az életközeli hit, az életközeli teológia és az életközeli egyház gondolata. Az elmúlt hónapok tovább

mélyítették bennem az életközelség szükségességének súlyát és jelentőségét. Meggyőződésem, hogy igehirdetésünk, tanítói, lelkigondozói és gyülekezetépítő szolgálatunk célja, hogy megmutassuk: Isten „...*nincs messze egyikünkől sem.*” (ApCsel 17,27)

Az egyház feladata, hogy minden szolgálatában felmutassa ezt az életközelséget. Formálódjunk olyan közösségekké, amelyek nyitott szívvel és megértően tudják megszólítani az embereket. Legyünk még érzékenyebbek arra, hol van szükség Isten reményt adó üzenetére. Merjünk beszélni problémáinkról, elakadásainkról: váljunk bátrabbakká, de egyben alázatosakká is az egymással folytatott párbeszédben.

Sokan várták a püspökjelölési folyamatban, hogy bátrabban szólaljunk meg társadalmi kérdésekben. Visszajelzéseik megerősítették bennem, hogy Isten arra hív bennünket: tegyünk bizonyosságot érző szívünkről és segíteni akarásunkról. Tudatosabban kell az evangélium hangját és a saját hangunkat megtalálnunk – különösen akkor, amikor elengedhetetlen, hogy Isten gondoskodó, reményt adó és gyógyító szava megszólaljon. Nem könnyű ez a feladat abban a megosztott világban, amelyben élünk, mégis hiszem, hogy Isten gyermekeiként mi magunk is gyógyító erővé válhatunk mások számára ebben a sebeket hordozó, szétszakított társadalomban.

Gyülekezeti élet élénkítése, a közösségek összetartása és a lelkészi hivatás megbecsültsége

Huszonnégy évnyi lelkészi szolgálat és az elmúlt nyolc év egyetemi oktatói tapasztalata arra tanított, hogy egyházi életünk tükrözi hitünk erejét és egyben evangélikus identitásunkat is. Minden, ami az egyházban és a gyülekezetben történik, jele annak, mennyire értjük jól Isten üzenetét, és mennyiben tudunk valóban az Ő eszközei lenni országa építésében.

A következő püspöki szolgálat egyik fókuszának a gyülekezeti élet és a közösségi erőforrások megerősítését látom. Biztos vagyok benne, hogy az idősebb generáció tagjaival együtt tovább kell imádkoznunk azért, hogy gyermekeink és unokáink – a felnövekvő generációk – meglássák: az Istennel való hitkapcsolat választ ad életünk értelmére, nehéz kérdéseinkre és útkeresésünkre. Segítenünk kell a gyülekezeteket abban, hogy újabb generációk találjanak otthonra egyházunkban, gyülekezeteinkben, és a gyermekek és a fiatalok között végzett szolgálatunk is gyümölcsöző lehessen.

A püspök a lelkészek lelkésze: segítjük és támogatjuk. Ma, amikor sok lelkész érzi, hogy szüksége van megbecsülésre, tovább kell munkálnunk mindazt, ami a

lelkészi szolgálat lelki, anyagi és társadalmi elismerését erősíti. Az egyház vezetése, a gyülekezetek és a presbitériumok egyaránt felelősek azért, hogy odaálljanak lelkészeink és szolgálatttevőink mellé. Segítenünk kell őket személyes élethelyzeteikben és lelki erőpróbaikban, hiszen szolgálatuk sokrétű, és gyakran olyan terheket hordoznak, amelyeket kívülről nem is látunk. Ez az értük történő összefogás és segítő szándék elengedhetetlen ahhoz, hogy a lelkészutánpótlás kérdésében is együtt kérhessük Istent: „küldjön munkásokat az aratásába.” (Lk 10,2)

Hálát adok Istennek, hogy részese lehetek ennek a püspökválasztási folyamatnak – nemcsak lelkészként, hanem nőként és családanyaként is. A szívemben békesség van a választás kimenetelét illetően. Ez az ige volt és marad is egyik vezérfonalam: „Mert csak én tudom, mi a tervem veletek – így szól az Úr –: jólétet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövő az, amelyet nektek szánok.” (Jer 29,11)

Erős vár a mi Istenünk!

Dr. Pángyánszky Ágnes

Budapest, 2025. nov. 12.